

СМ. ЗІРЧА
54-61

Б. Ганчук

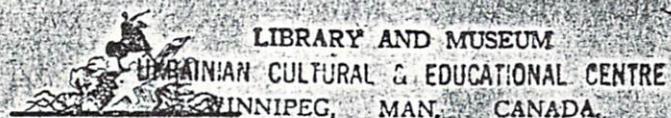
10

“НАСТУП”

ІЛЮСТРОВАНИЙ
КАЛЕНДАРЬ
АЛЬМАНАХ
НА РІК

1942

РІЧНИК III.

ПРАГА

1941

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО «ПРОБОСМ»

Марш Українських Націоналістів.

Зродилися ми великої години
З пожеж війни, і з полумя вогнів,
Плекав нас біль по втраті України,
Кормив нас гнет і гнів на ворогів

I, ось, ідем у бою життєвому
Міцні, тверді, незломні мов траніт.
Бо плач не дав свободи ще нікому,
А хто борець — той здобуває світ!

Не хочемо ні слави, ні заплати;
Заплатою нам радість боротьби:
Солодше нам у бою умирати,
Ніж в путах жити мов німі раби.

Доволі нам руїни і незгоди;
Не сміє брат на брата йти у бій.
Під жовто-синім прапором свободи
Зеднанем ввесь великий нарід свій.

Велику правду для усіх єдину
Наши гердий клич народові несе:
Батьківщині будь вірний до загину!
Нам Україна вища понад все!

Веде нас в бій борців упавших Слава.
Для нас закон найвищий то приказ:
Соборна Українська Держава —
Міцна й одна від Сяну по Кавказ!

Український націоналістичний рух.

Український життєвий простір великий і належить до найкрасіших і найбагатших просторів світу. Український нарід з вигляду, вдачі та природних здібностей — це один з найкрасіших народів світу.

Та на українському життєвому просторі була несвоя влада. Москалі й подяки, що над нами панували, намагалися всіми силами вдергати над нами свою владу та ніколи не випустити з своїх рук такого для них життєдавчого джерела, що ним є український край. Вони в тій цілі старалися через своїх платників агентів, української або чужої національності, підсунути нам свої брехливі теорії, видумані умисно на те, щоб нас ними ослабити. а через те могли нас вдергати у своїх руках. Впарі з теоріями воїни творили свої організаційні центри (осередки) і втягали наших людей до своїх рядів і на свою службу.

Довгі десятки років удавалось їм нас в той спосіб ошукувати. Говорили воїни про «братерство», а показувалось, що з того виростало «братнє» панування над нами. Голосили «вселюдські високі ідеали», а через них доходили до імперіалістичних цілей. Проповідували добробут, «рай», а творили свою капіталістичну систему, побудовану на ганебному визиску найбідніших народних мас. Ми приймали віру в рівність і братерство народів, а несподівано для нас самих опинювались ми в інервініх і небратніх кайданах.

Одним словом наші вороги завжди так дали нам свої фальшиві науки, щоб нас ними приспати, ослабити і запрягти в своє «братнє» ярмо.

Та не всі українці давалися отуманювати тим ворожим наукам. Зпосеред народних мас виростає Тарас Шевченко, палким голосом просто до національної душі промовляє Микола Міхновський і безпощадно в саме серце фальшивих наук бе Дмитро Донцов. Вони стають творцями українського націоналізму, цебто своєї власної української науки, що відчиняє нам очі на чужі, ворожі ощуканства. Націоналізм організує націю на підставі своєго власного світогляду, щоб в той спосіб дати нації силу, в тяжкій боротьбі вибороти собі свободу, та збудувати — як каже Шевченко — «сімю вольну, нову», де б не було ні хлопа, ні пана, тільки вільні, свободні члени нації й держави.

Шевченко, Міхновський, Донцов — це творці теорії українського націоналізму, або інакше, вони є його теоретиками.

Той, що перший зачав організувати націю на підставі націоналістичного світогляду, був Вождь Української Нації, славної памяти полк. Евген Коновалець.

Він перший був тим, що не тільки зрозумів це, що нація зможе здобути свободу тільки тоді, коли її перевиховати в націоналістичному дусі, але й перший зачав її організувати і в тій організації перевиховувати.

Ворог ще раз хотів перешкодити нації у її потужному марші до свободи і вбив нам Вождя.

Та не вбив Ідеї. На місце вбитих приходять сотки й тисячі нових борців і ніякі вже сили не здергать нації у її великому, переможньому поході до мети. Вождь своєю смертю створив у нас нове життя та влив у нас нового духа, що вже його ніякий ворог не скує в кайдані.

Так через жертви її кров повстав великий, могутній, всеобіймаючий **Український Националістичний Рух**. Все, що здорове, чесне та сильне вступає в ряди нового Руху.

Висловом і чинником організованого націоналістичного руху є створена Вождем Евгеном Коновалцем **Організація Українських Націоналістів (ОУН)**. По смерті Вождя сл. пам. Е. Коновалця в 1938. р. Провід ОУН перебирає найближчий Його співпрацівник з часів Січового Стрілецтва **полк. Андрій Мельник**.

Це однока організація, що здійснює ідеї українського націоналізму. Отже однока йде правильним шляхом до здійснення найвищої Ідеї Українського Народу, Самостійної Соборної Української Держави.

Вона побудована на засадах **всеукраїнства, підпорядкування групових інтересів інтересам цілості на засаді провідництва**.

Шлях боротьби та способи переводження націоналістичних цілей у життя, або так звана **тактика** Організації Українських Націоналістів виціливає вже з самої ідеології. Вона — **революційна**.

Вона змагає до перетворення й перетоплення національної душі по думці націоналістичної ідеології та до створення нових шляхів розвитку Української Нації. Тож всі, в ряди ОУН до розбудови Української Держави під Проводом Вождя Українського Народу **Андрія Мельника!**

Націоналістична ідеологія.

Український націоналізм проявляється у двох видах: як світогляд, чи інакше сказано ідеологія, і як політичний рух. Повище говорили ми про **націоналістичний рух**: Тепер будемо про **націоналістичну ідеологію**.

Націоналістична ідеологія — це не є штучно видумана теорія (наука), приготована в кабінеті ученого для якихось означеніх

Полковник
ЕВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ
† ВОЖДЬ
УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

цілей і накипена згори до вірування. Націоналістична ідеологія — це цілий ряд тісно з собою пов'язаних правд, зауважених в житті, що разом творять закони природи і що на їх підставі розвивається життя. Тим законам підпорядковане ціле життя на землі, отже також і життя нації.

Правда й закони, що особливо відносяться до життя й розвитку нації, пов'язані в один органічний ланцюг, творять націоналістичну ідеологію.

Український націоналізм, — чи то як світогляд, чи то як рух — виходить від поняття Української Нації і зроджується на її ґрунті. Іншими словами: **український націоналізм не є наслідуванням ніякого іншого руху**. Зродився він із потреб і для потреб Української Нації та заступає її боронити тільки інтереси Української Нації. Він є з нею перозрівно звязаний.

Що таке нація?

Поки прийти до обговорення ідеології українського націоналізму, треба зрозуміти, що таке нація.

Нація — це духовно-кровна спільнота, пов'язана з собою вузлами традиції (спільної історичної долі), мови, релігії, звичаїв і обичаїв, спільногого походження; звязана з собою територією та оживлена одною волею творити спільне майбутнє.

Нація — це не тільки сума всіх живучих людей, що приналежать до принадлежності до даної нації. Нація — це ті всі члени якогось народу, що жили колись, живуть тепер, і ті, що будуть жити колись. Це найкраще висказане в Шевченковім посланні: «До живих, мертвих і ненароджених моїх земляків...» Отже бороти інтереси нації — значить дбати не тільки про живих, але й (і то чи не більше) про майбутні покоління.

Що значить духовно-кровна спільнота?

Спільнота — це гурт або якась скількість людей, що мають спільні цілі, чи спільну кров (родина), або люди звязані з собою іншими внутрішніми, органічними вузлами, спільними усім членам гуртка. Спільноти можуть бути великі або малі, цебто можуть вони бути вищого або нижчого типу.

Спільнотою найвищого типу — є нація. Це означає, що поза нацією вже нема більших спільнот. Людство зовсім не є спільнотою, бо воно складається з поодиноких націй, що їх інтереси дуже часто собі такі суперечні, що смерть однієї нації нераз означає життя й розвиток другої і навпаки.

Нація — це спільнота духовно-кровна.

Це означає, що націю лучать з собою вузли духові, як спільна культура, релігія, звичаї й обичаї, мова і т. д., та кровні вузли — отже спільне походження, спільна кров.

Що таке спільна традиція?

Доля нації буває різнопородна. Раз бувають у житті нації світлі моменти, перемоги її зброї й духа, то знову переживає нація хвилини упадку й проганої. Та все одно, чи то з хвилини перемоги й тріумфу, чи з хвилини упадку — такі постаті, як Князь Святослав Завойовник і Володимир Великий з княжих часів, чи Богдан Хмельницький, Іван Богун, Іван Мазепа з козацьких часів, чи то Микола Міхновський, Черник, Симон Петлюра, Евген Коновалець із найновіших часів — всі вони однаково дорогі серцю кожного українця. Всі вони — близкучий приклад до наслідування для нас на майбутнє.

Знищити у нас любов до них значить знищити один вузол, що лучить нас у націю — це значить захистити основами нашої нації, розложити націю та її ослабити. Звідси ясно, чому теорії інтернаціонального марксизму й соціалізму стараються знищити любов до традиції. Подібно мається з такими вузлами, як спільна мова, культура, релігія, звичаї й обичаї.

Випливом їх усіх і випливом спільногого походження є народження у нації **сильної волі творити на майбутнє свою власну долю**.

Воля нації.

Воля нації — це хотіння взяти свою долю у власні руки. Буває воно нераз таке велике, що ломить і крушить усі перепони й кайдани. Існування тієї волі у народів підносить їх на вищий щабель, творить з них свідомі своїх цілей та завдань нації. Ця воля — це головна прикмета нації і основна точка у націоналістичній ідеології.

Націоналістична ідеологія твердить, що воля — це головне джерело і двигун усякого діяння одиничного чи спільнотного. Коли вона приспана, то нація не живе повним життям; коли ж вона сильно розбуджена, то сили нації пружаться, стараються поширитись назовні, розростися, зломити усі перешкоди, що зупиняють її ріст. Це намагання рости вище називається **національною експансією**.

Ідеалістичний волюнтаризм.

Погляд-тврдження, що дівгуном усього життя є воля, називається волюнтаризмом. Рішальними силоуками нашого діяння є не матеріальні багацтва, тільки ідеальні варгості, так як влада панування. Націоналізм протиставляється твердженням розкладових теорій комунізму й большевизму, голошених ворогами нації про те, що ціллю людини є заспокоєння потреб жолудка. Ціль тих теорій — це знищити у нас високу ідею могутньої батьківщини, а зосередити наші думки довкола потреб тварини. Націоналістична ідеологія підносить нас на високий степень борців за ідеал сильної, рідної нації і всю нашу волю звертає у тому напрямі. Видіси наші світогляд називається **ідеалістично-волюнтаристичний**. Націоналізм вимагає від своїх визнавців сильної (фанатичної) віри у свій ідеал. Націоналіст уважає поодинокі правди свого світогляду **незмінними догмами**, у яких ніколи не сумішиться, бо вони є відбиттям самої правди життя (**догматизм**).

Націоналізм активний.

Воля — це джерело сили й енергії нації, тому обовязком націоналістів є — розбуджувати у нації що волю, волю до самостійного життя, волю до влади. Зокрема кожний націоналіст повинен розвивати у себе самого сильну волю й енергію та завжди вине ставити життя, новіс буйних переживань, трудів та небезпек, від беззмістового, спокійного життя. Повинен насмідувати своїх великих княжих та козацьких предків, для яких шабля, кінь і небезпека в обороні батьківщини були ціллю і змістом життя. Тому націоналіст мусить бути все чинний, все активний і все стояти чоловом до життя. Ніколи не сміє занедбати нагоди, щоб поширити в народні маси свій націоналістичний світогляд.

Виключність (ексклюзивізм) націоналістичної ідеології.

Супроти цього, що поодинокі правди націоналістичної ідеології є відбиттям самого життя і його законів та що вони є незмінні — націоналіст поборює аж до знищення усі інші фальшиві теорії, що їх поширюють серед суспільства різні агенти чужих сил. Ці всі теорії (марксизм, інтернаціональний соціалізм, большевізм, лібералізм і т. п.) є видумані ворогами нації для тієї цілі, щоб розложити й ослабити націю, а потім віддати на поталу чужих хижаків. Націоналіст знає, що з тими усіми фальшивими науками нема згоди ні угоди. Націоналіст знає, що або переможе націоналізм, а з ним і нація, та знищить своїх ворогів, або переможуть замасковані різними теоріями вороги і змусять розслабле-

Полковник
АНДРІЙ МЕЛЬНИК
ВОЖДЬ
УКРАЇНСКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ну націю до здачі. Націоналіст не терпить чужих ворожих наук і виповідає їм боротьбу на життя і смерть.

Чи всі люди є собі рівні? Засада провідництва.

Вже з самого життя знаємо, що неможлива цілковита рівність серед людей. Один сильніший, другий слабший, один мудріший, другий менш мудрий і т. п. Тому націоналізм вибирає людей відповідно до їх прикмет та вартостей і кожен повинт завдання відповідно до своїх сил. Націоналізм не признає ніяких привілеїв та за наложений обов'язок вимагає відповідальності. У праці виявляються вартості самі і твориться **єпархія** (супільна драбина). Той, що має найбільш здібностей — буде воєдом нації. Супроти воєдя чи найближчого провідника обов'язує дисципліна. Цього вимагає кожна організація, отже й організація нації. Коли б хтось хотів знищити організованість нації, цебто її розложити, той буде старатися знищити єпархію та дисципліну і буде голосити рівність людей. Це й роблять вороги нації (марксизм, інтернаціональний соціалізм). Та коли націоналізм каже, згідно з правдою життя, що немає в природі й між людьми рівності, та коли по думці тієї правди організус життя на підставі провідництва, відповідальності й дисципліни, — то це не значить, що націоналізм нерівно й несправедливо відноситься до деяких членів спільноти. Завданням націоналізму є створити-викувати таку національну спільноту, що її піякі удари ззовні апі знутра не змогли б розсадити. Спільнота така можлива тільки тоді, коли в поодиноких членів нема почуття кривди, що випливає з визиску, коли кожен член чує, що він є вільний, повноправний будівничий, а не визискувана жертва. Словом, коли є суспільна справедливість (Шевченкова «**сім'я вольна, нова**»). Тому нічого не поборює націоналізм так гостро, як ганебного визиску широких мас в буржуазних суспільних устроях демократично-капіталістичних, або марксистсько-большевицьких. Тільки один націоналізм, зроджений з народної душі, приносить народові **суспільну справедливість**, Українській Нациї **Українську Самостійну Соборну Державу!**

10 заповідей українця-націоналіста.

(Декалог).

Я дух одвічної стихії, що зберіг Тебе від татарської потопи
поставив на грани двох світів творити нове життя.

- поставив на транзит двоє світських освітніх діячів: 1. Здобудені Українську Державу, або згинеш у боротьбі з Ней.

2. Не дозволиш нікому сплямити слави ні чести Твоєї Нації.
 3. Памятай про Великі Дні наших змагань.
 4. Будь гордий з того, що Ти є спадкоємець боротьби за славу Володимирового Тризуба.
 5. Пімсти смерть Великих Лицарів.
 6. Про справу не говори з ким можна, лише з ким треба.
 7. Не завагаєшся виконати найнебезпечнішого чину, якщо цього вимагатиме добро справи.
 8. Ненавистю й безоглядною боротьбою приниматимеш ворогів Твоєї Нації.
 9. Ані просльби, ані грозьби, ні тортури ні смерть не принесуть Тебе зрадити тайни.
 10. Змагатимеш до поширення сили, багацтва й простору Української Держави.

12 прикмет характеру українського націоналіста.

Український націоналіст є:

1. все **готовий**, це значить, що він є вояком Української Революційної Армії. Він бореться на великому, всеобіймаючому фронті Української Національної Революції, віддаючи всі свої сили, готовий кожної хвилини віддати й своє життя. Український націоналіст є завжди в повній боєвій готовості.
 2. **безкорисний**, це зн., що він Ідею Українського Націоналізму й службу для Неї ставить вище всіх скарбів світа цього. Для Неї проміняє з радістю можливість спокійного та вигідного життя на тверду долю жовніра-борця, теплу хату на окопи чи тюрму. Щастя шукає і знаходить в радості з боротьби й перемоги в почуванні служби Великій, Святій Справі. Лише в щасті Української Нації щастя українського націоналіста. Її воля, слава й могутчість — його найбільше бажання.
 3. **чесний**, це зн. що він ім'я націоналіста носить гідно й ніколи не сплямить ніяким нечесним вчинком. Він завжди придержується високих вимог націоналістичної моралі. Мораль опортуністичного світу родить і плекає безділля, страх, фарисейство, вигоди й угоди. Мораль націоналістична, це мораль нового світу, світу чину й боротьби. Її засади взнеслі і тверді. Вона є основою чистого й чистого мов хрусталь характеру націоналіста, Лицаря Революціонера.
 4. **карний**, це зн., що він безоглядно підпорядкований і вір-

основі й незалежні від кожночасного укладу міжнародних сил. З теперішнього зудару складних усесвітніх противенств українська нація вийде тільки тоді переможною, коли змагатиметься під одним проводом, який в кожночасній ситуації зможе покермувати визвольним змагом згідно з інтересами нації.

3. Ніколи й у ніякій ситуації не піде український націоналізм на компроміси з займанцями України, вбачаючи можливість спільног діяння тільки з тими народами, що респектуватимуть ідею українського державного і соборного визволення.

ІІ. З відозви Президії.

Націоналісти! Українці!

Українським народом після довгих років неволі відновлені та його іменем проголошені державно-правні акти **Самостійності і Соборності України** — існують і зобовязують нас!

Героїчною смертю тисячей і тисячей борців закріпили ми їх у наших душах і чинах. І хоч хвиливо нас переможено, то духовом знову стали державним народом.

В найглибшій пошані до священної волі Першого Вождя Націоналістичної України, визнаючи довічне значення Його зусиль і трудів для народу — **Великий Збір Українських Націоналістів** однодушно затверджує рішення Евгена Коновалця призначити своїм наступником колишнього шефа штабу Дієвої Армії й корпусу СС та краєвого команданта УВО — полковника Андрія Мельника.

Українці!

Щоб досягнути нашої мети, треба органічного зединення всього здорового українства навколо одної Ідеї, одної Організації і одної Людини. Единий національно-революційний фронт під кермою Вождя Андрія Мельника — це вимога хвилі.

На шляху Національної Революції не може бути приязної стрічі і спільному маршруту борців з рабами!

Чинна співпраця всіх верств і станів українського народу в революційній боротьбі — це передумова віdbудови нашої держави.

Кожний українець — селянин, робітник і інтелігент — прикладе руку до Великої Будови і боротьби, або він раб і беззвартина людина.

Українець іде до боротьби за Державу не ради лакомства нещасного, а тому, що він уже людина вільна і горда та воліє згинути героєм, як животіти рабом.

Власна Держава — це теж праця, земля й хліб.

Без національної революції — немає соціальної.
Націоналістична революція, це революція національна і соціальна!

Україна для Українців!

Не залишити ні грудки Української землі в руках ворогів і чужинців! Во земля — це джерело внутрішньої сили українського народу і підстава його дужання з зовнішнім світом.

Наш змаг іде:

за національну зasadу організації світу,
за націю, а не класу,
за ідеалізм, а не матеріалізм,
за державу праці і соціальної справедливості, а не державу комуністичного чи капіталістичного визиску,
за право власності, здобуте працею,
за силну владу найкращих з усіх верств народу,
за героїчну культуру і вільну творчість українського духа,
за безоглядне винищення сил руїни і розбрата!

Революціонери!

Від вашої внутрішньої сили залежить перемога. Тільки кров і залізо розсудять нас із ворогами!

Зо ціляху Української Національної Революції не сміє завернути Вас піщо, ні тортури, ні пекло тюрем і таборів, ні смерть!

За соборну Українську Державу проти ворогів іде наш кривавий змаг!

Хай живе Суверенна Соборна Українська Держава!

Хай живе Українська Національна Революція!

Хай живе Організація Українських Націоналістів!

Слава Першому Вождеві Націоналістичної України Евгенові Коновалцеві!

Слава Вождеві Андрієві Мельникові!

Слава Україні!

Президія
ІІ. Великого Збору Українських
Націоналістів.

За новий соціальний лад в Україні.

I.

Невпинно, хоч поволі, набликаємось до Самостійної Української Держави. Стоїмо в обличчі формального завершення двадцятьлітніх кривавих революційних зусиль. В звязку з тим актуалізу-

ються ті завдання ОУН, що досі не виходили поза стадію підготовчих праць і менше відомі були широким верствам українського громадянства, скромно скривалися поза гамором і блеском безпоганності революційної боротьби з наїздником. На чоло висувається боротьба за трівкі підвищенні існування української державності, за її належне становище в світі, за розбудову всіх її ділянок життя, за перебудову соціального ладу в Україні, зруйнованого двадцятирічним володінням більшевиків з їхніми гаслами класової боротьби та рівнання на найнижче.

Як досі, так і на далі на ОУН спадає ввесь тягар вести перед у цьому змаганні. Свідома своєї відповідальності в історичному моменті ОУН широко розкриває двері та вможливлює участь у цій гігантській праці всім творчим, конструктивним одиницям, що в розумінні ваги справи готові стати поруч з нею. Голова Проводу Українських Націоналістів полк. Андрій Мельник зробив перший крок у цьому напрямі, закликаючи ввесь український загал закинути все, що досі нас ділило і наказуючи членству ОУН спрямувати енергію на творення нових, позитивних цінностів.

II.

Незалежно від того, які форми дістане остаточно українська державність, одно певне, що гарантією тривкого її існування та правильного всебічного розвитку буде здоровий соціально-громадський лад в Україні. Політична програма ОУН, що в випливом історичного досвіду української нації та бере під увагу дальші умовини її існування, передбачає будову державно-громадського ладу на засадах націократії, щобто організованій та солідарній співіраці всіх соціально корисних верств, обеднаних у представницьких органах державного керування. З основних зasad націократії: національної солідарності, паджасовости її протипартійності виводиться потреба організовувати громадський загал у професійно-станових організаціях, де обеднуватимуться — відповідно до родів праці, професій і господарських функцій — всі верстви нації.

Вийшовши з заłożення, що тільки соціально-творчі складники української нації будуть мати право й гідність брати участь у кермі державою, визначаємо, що органи законодатної влади держави творитимуться на засаді представництва всіх, обеднаних у професійно-станових організаціях суспільних верств нації.

Дотеперішня організація соціального життя в Україні ішла по лінії чужій українському духові, ворожої інтересам української нації комуністичної ідеології. Одним з її завдань було закріпити нерозривну звязь України з Москвою.

Згинули за волю України.

Сотник
О. СЕНИК-ГРИБІВСЬКИЙ Підполковник
Інж. МИКОЛА СТІБОРСЬКИЙ

Дня 30. серпня 1941. року о годині 19.30 у Житомирі, на порозі золотоверхого Київа, згинули з братовбивчої руки на стіці служби Україні два члени Проводу Українських Націоналістів: сот. Омелян Сенік-Грибівський і інж. Микола Стіборський — члени основоположники Української Військової Організації (УВО) та Організації Українських Націоналістів (ОУН).

Цього злочинного діла доконала тим разом диверсія, що її викликала в найбільш рафінований спосіб Москва для розбиття українського визвольного фронту.

Обидва провідні українські націоналісти є черговою жертвою тогож ворога, що від смерті Симона Петлюри і Евгена Коновальця безпереривно намагається нищити провідний актив українського націоналістичного руху.

Омелян Сенік і інж. Микола Стіборський згинули. Проте живе ідея Самостійної Української Держави, якій вони вірно служили до смерті. Ця ідея мобілізує нових борців на шляху до своєї скорої остаточної перемоги.

Перед нами величеське завдання: знищити наслідки більшовицької соціальної політики, скерувати громадське українське життя в бажаному нам напрямі, ставлення перших основ під новий український соціальний лад, як найпевнішу, найтривкішу підпору української державності.

Це завдання, що вимагає не тільки напруги всіх творчих українських сил, але не позуляє тратити під хвилини часу, кліче до праці вже від зараз, без хвилі проволоки.

III.

Для керми цією працею покличеться до життя соціальна референтура в Проводі Українських Націоналістів.

Завданням її:

- 1) дбати за розбудову соціального українського ладу, що виходить би з націократичних заложень національної солідарності,
- 2) зорганізувати українські суспільні верстви в станово-професійних організаціях,
- 3) притягати до тієї праці всі творчі одиниці з поміж українців, що визнають авторитет і керівну роль ОУН,

4) координувати працю існуючих громадських, господарських і фахово професійних організацій в бажаному для нас напрямі.

Для облегчення її країці організації праці соціальної референтури приступлено до творення звязків майбутніх професійно-станових організацій покищо для таких професій:

- а) культурних працівників (педагоги, музики, журналісти, практики і науковці ітд.),
- б) правників і адміністраторів (суд, адвокатура, державна адміністрація ітд.),
- в) господарників (промисловці, купці-торговельники, кінські води, організатори, урядники ітд.),
- г) ремісників і фахових робітників,
- д) сільсько-господарських працівників (агрономи, інструктори, організатори, науковці по сільському господарству),
- е) технічних працівників (інженери, техніки-рисівники, науковці всіх інженерних галузей з виїмком господарства),
- з) працівників звязку (зализничники, поштовці, радіо-працівники, трамваєвики, шофери, плавбові працівники),
- ж) працівників кредитових і фінансових (банковці, урядовці фінансові, митні, ітд.),
- і) здоровельних працівників (лікарі, алтикарі, санітарі, ветеринарі ітд.).

Справа організації селянського стану, як найбільшого та найважнішого в соціальній структурі України буде трактовано окремо.

Організація церковних служителів наступить у порозуменні з обидвома українськими Церквами.

Відповідно до свого призначення звязки майбутніх професійно-станових організацій носитимуть назву професійно-станових клітин при ОУН. (П-С клітини при ОУН).

Завданням їх буде вести теоретично-студійну та організаційно-підготовчу працю здійснення цілей соціальної референтури, приготовлюючись до того, щоб у близькій пригожий момент можна було відразу в усю ширину приступити до практично-організаційної акції на широко-громадську скалу.

Працею П-С клітин кермує її Провід, що складається з керівника, заступника й секретаря. Провід відповідає за свою працю перед соціальним референтом ПУН.

До праці в П-С клітинах притягати можна всіх українців повише 18. літ, що визнають себе українцями націоналістами.

Участь в П-С клітині нікого не кваліфікує автоматично ні як члена, ні як кандидата ОУН. Але бездоганна праця в ній може засудити період кандидатства, та дати змогу вступити в члени ОУН без окремої потреби переходити ступінь кандидата.

В майбутньому клітини П-С переродяться в державні Професійно-станові організації, що злучені в Верховну Раду національної праці стануть законопроектним тілом Української Держави.

Зовнішня політика українського націоналізму.

Зовнішня політика українського націоналізму, що її переводить ОУН із Вождем Андрієм Мельником на чолі, це не окрема, відрівна ділянка, це наш світогляд, приміщений у зовнішньому світі.

Як у всіх інших ділянках, так і в цій, наші основні позиції спираються на тих самих основах: вона мусить бути згармонізована з цілістю.

Націоналістична зовнішня політика виходить із залеження, що лише український народ є підметом своєго існування, і що лише він збудує державу та забезпечить свій дальший ріст.

Наша зовнішня політика мусить бути серед чужого світу визнаником вищезгаданих заложень та змагати до здобуття найкращих умовин для їх здійснення.

Лише націоналістична зовнішня політика є справді **українською національною політикою**. Всі інші «також українські» політики різних груп, «урядів», партій і тд., що не виходять із основних перспектив нації — є конюнктуральні й опортуністичні, а через те й не національні.

Націоналізм змагає до того, щоб стати підметом не лише у внутрішній, але й у зовнішній політиці. Сила націоналістичного руху на землях дає широкі можливості здійснення його завдань у зовнішній політиці, і навпаки — великі перспективи, завдання та успіхи у зовнішній політиці, дають розгонову силу для руху на землях.

Трудність і скомплікованість самої української проблеми створює складну зовнішню ситуацію для України й наших визвольних змагань. Визвольна боротьба українського народу за власну державність провадиться роками у найбільш несприятливих зовнішніх обставинах. Основним завданням нашої зовнішньої політики є включити Україну, як самостійну державу, в міждержавну європейську систему.

Міждержавними відносинами світу, що нераз роками виглядають усталеними, потрясають час від часу різні події й війни, що змінюють на десятиліття, а то й на століття карти континентів. Такий саме момент переживаємо ми й тепер, в часі війни Великої Британії з Німеччиною, що бореться за своє місце в світі. Конфлікт, що набирає світового значення та притягає увагу більшості народів, уможливить і українській нації відновити свою державу.

Гряде новий лад ув Європі. В інтересі України є, щоб у цю передбудову, яку принесуть із собою наслідки війни, був включений також і Схід Європи. Україна мусить змагати за таке місце в тому укладі, щоб створити собі незалежне місце у новій системі сил. Розвиток подій дає їй найбільші перспективи, хоч для цього й доведеться зложити багато жертв. В приспішенні цих перспектив лежить головне сучасне завдання нашої зовнішньої політики:

Дійсність кличе нас до активного наставлення й дії проти Москви. Ця боротьба для нас стала змагом за бути, чи не бути; для нас Москва — це могильний камінь, що валиться нам на голову й скинути та розторочити його **мусимо**, коли хочемо жити! Тому, перед ОУН стоїть історичне завдання змобілізувати енергії наших національних сил для тотальної боротьби з Москвою.

Перший із елементів цього завдання — це наша власна озброєність для рішального змагу — психологічна й організаційна.

Снаказом хвилі розбурхати серед українського загалу психологічні стимули боротьби з Москвою, т. зн. боротьби за життя

Української Нації. Наша освідомлююча акція про жорстоку дійсність на землях і наше слово пламенної ненависті та розоблачування руїнницької суті большевизму, його лжепропаганди та роботи його агентів у світі — мусить також стати в центрі нашої зовнішньо-політичної й пропагандивної діяльності. Для всіх цих завдань треба труду, і ще раз труду над самими собою й над скріпленням ударної спроможності ОУН у тому напрямі.

Тож зеднапо, з запалом і волею до праці, боротьби й перемоги на фронт проти Москви! Перше завдання для ОУН — посилення внутрішньої роботи. Друге завдання — скріплена пропаганда й передумані акції на зовнішньо-політичному полі.

Одне й друге завдання мусимо здійснювати ми під високо піднятими націоналістичними прапорами труду, розбудови позицій і змагання за Самостійну Соборну Українську Державу під проводом Вождя!

Д. КИРИЛЬЧУК:

„Українське Національне Обєднання“ (УНО).

Від року 1933. діє на терені Німеччини «Українське Національне Обєднання». Його історію треба розділити на два періоди: до кінця 1938. року і по 1938. році.

Перший період характеризується тим, що ця організація не мала виразної ідеологічної платформи і тому не мала того імпульсу, який би її гнав до життя й росту. Відсутність провідної ідеї найліпше доказує факт, що до 1938. року число членів УНО було... 41!

Основником і першим головою УНО був міністерський директор Федір Королів, а по його смерті в 1934. році аж до року 1938., Іван Драбатий. В листопаді 1938. року Загальні Збори УНО вибрали нову Управу, в склад якої увійшли: інспектор Тиміш Омельченко, як Голова, радник посольства Олександр Семенів, як заступник Голови, інженер Юрій Артошенко, як організаційний Референт, Василь Чайковський, як секретар, та Іван Скрипка, як скарбник. Нова Управа, на чолі з енергійним і невтомним Головою, інспектором Т. Омельченком, приступила до реорганізації Товариства. Треба було дати душу, ідею й провідну думку Організації. І «Українському Національному Обєднанні» були дані ідеологічні основи, які в останніх десятиліттях полонили серця й душі всіх українців — основи Українського Націоналізму. Надання органі-